

Cordillera Blanca – Peru's Shangri-La

Af: Kristoffer Szilas

Peru byder på en sjældenhed når det kommer til bjergbestigning, nemlig stabilt højtryk i klatresæsonen (juni til august). Personligt har jeg aldrig oplevet, at man selv var den begrænsende faktor for hvor meget, man kunne klatre i løbet af en ekspedition. Normalt tilbringer man dagevis i teltet og venter på at få bare et lille vejrvindue til at klatre. Sådan er det ikke i Peru, hvor solen stråler fra en skyfri himmel i ugevis ad gangen. Det er noget af en kontrast i forhold til fx Alaska og Patagonien, hvor dårligt vejr sætter visse begrænsninger.

Cordillera Blanca er en lille del af Andesbjergene i Peru, som er forholdsvis let tilgængeligt med udgangspunkt i bjergbyen Huaraz. Området egner sig især som første ekspeditions mål for relativt uerfarne

bjergbestigere, der har lært sig de mest basale teknikker om gletsjervandring og sikring på bjerge i Norge eller Alperne, men gerne vil prøve kræfter med højere bjerge.

Der er adgang til utallige muligheder i den lettere ende af skalaen (alpingrad F til D) og dét kombineret med et stabilt vejr gør området til et meget velegnet mål for spirende alpinister. Her behøver man ikke bekymre sig om at blive fanget højt på et bjerg i uvejr, som det ellers kan være tilfældet i mange andre bjergkæder verden over. Derfor kan det klart anbefales til begyndere eller hvis man bare vil lave "peak-bagging" af en masse 6000 meter bjerge, hvilket der er ikke mindre end 16 af i Cordillera Blanca.

Min amerikanske klatremakker Jess Roskelly og jeg mødtes første gang i Alaska få måneder før vores tur til Peru. Vi havde begge Moonflower Buttress på Mount Hunter som projekt, men dårligt vejr gjorde at det meste af tiden blev tilbragt i base campen. Dér fik vi idéen til at lave en tur sammen, fordi vi faldt godt i spænd og havde begge samme problem, nemlig at finde makkere som var

villige til at forsøge nogle seriøse alpine test-pieces. Eftersom jeg netop havde afleveret min PhD i geologi og først skulle i gang med min Postdoc til september, mente jeg at der godt kunne klemmes en ekspedition mere ind før jeg skulle flytte til New York for at arbejde på Columbia University. Resultatet blev at vi nu blot tre måneder efter vores tur til Alaska traskede af sted efter et par æsler, som bar al vores oppakning op til en base camp i 4200 meters højde i Santa Cruz dalen i den nordlige del af Cordillera Blanca. Vores arriero (æselfører), Mauricio, var en gammel hårdfør herre, som ikke kunne ét ord engelsk. Han gik den lange tur ind iført sandaler og en T-shirt, på trods af at temperaturen var underfrysepunktet om natten. Han blev dog ved med at fortælle os at vores projekt var "muy difícil y peligroso" og rystede på hovedet med et "ay ay ay". Heldigvis forstod hverken Jess eller jeg spansk.

Vi var ikke taget til Peru på grund af den lette tilgængelighed eller det gode vejr, men fordi området også huser bjerget Taulliraju

(5840 m). Det er blevet hyldet af legender såsom Alex Lowe, Jeff Lowe, Marko Prezelj, Steve House og Mick Fowler, som værende ét af Perus mest udfordrende bjerge. Vores plan var en bestigning via den Italienske rute op ad sydvest-graten på Taulliraju, hvilket ville være den sværeste bestigning til dato for os begge.

Efter en hurtig akklimatiseringstur et stykke op ad Artesonraju (6025 m) med en overnatning i 5000 meters højde, vendte vi fokus mod vores egentlige projekt og slæbte vores grej op til gletsjeren i flere omgange. Desværre gik det hurtigt op for os at vi var ankommet i det forkerte årti. Vi havde godt nok hørt rygter om at de seneste års varme var gået hårdt ud over isklatre forholdene i Andesbjergene, men efter et par dages rekognoscering stod det klart at tilgangen over gletsjeren var stort set umulig. Det var en labyrint af sprækker, som var det rene selvmord at færdes på i løbet af dagens varme og det ville være umuligt at finde vej i nattens mørke. Med vores kikkert kunne vi

desuden se at den smule is der var på væggen, sandsynligvis bare var den samme type "sne på granitslabs", som folk tidligere havde rapporteret på de centrale og endnu uklatrede linjer på bjerget. Vi forsøgte i stedet at spotte mulige ruter til den lettere sydgrat, men dér hvor mange af de tidligere islinjer var markeret på vores gamle fotos, var der nu kun våde granitvægge tilbage. Den eneste mulighed vi kunne se var den franske militærrute fra 1987. Den startede desuden tilpas langt inde på gletsjeren, så der kun var få spalter vi skulle springe hen over.

Vi gav derfor denne rute et forsøg, men måtte desværre vende om efter bare fire reblængder, da vi blev stoppet af et granitslab uden sikringsmuligheder. Ifølge rutebeskrivelsen burde denne reblængde være tryk vandis. Vi måtte bare erkende at vi var kommet for sent til festen - sådan ca. 10 år for sent..

Tilbage i base campen diskuterede vi vores muligheder for at klatre noget andet i området. Snakken gik på hvordan alting var

mere simpelt i gamle dage, dengang der var gode isforhold og alt endnu var ubesteget. Jess' far, John Roskelly, havde været en af USA's mest succesfulde professionelle bjergbestigere med førstebestigninger på bla.: Tawoche, Uli Biaho, Great Trango Tower, Gaurishankar og K2. Dengang var det lettere at være bjergbestiger, fordi der var så få om buddet at alt var betalt og organiseret på et nationalt plan. John fik bare at vide hvor og hvornår han skulle dukke op og så stod udstyret klar til ham. Projektet var allerede udpeget og alle midler kunne tages i brug for at komme på toppen. Jess fandt det meget naturligt at følge i sin fars fodspor, men for ham var stilen mere vigtig end målet. Han havde besteget Everest sammen med sin far, da Jess bare var 20 år gammel. Det var dog ikke noget han snakkede om, fordi som han selv sagde, var det muligvis hans mindst betydningsfulde bestigning som alpinist og i hvert fald den teknisk letteste rute han har klatret i sin karriere. Jess ærgrede sig over at have brugt så mange penge og tid på et så

ligeegyldigt bjerg, når han kunne have klatret andre langt mere interessante bjerge for samme beløb. Han var chokeret, da jeg fortalte ham om den debat der havde været i Danmark om Everest, fixreb og klatrestil. Han havde meget svært ved at forstå hvordan nogen rent faktisk kunne støtte op om brugen af fixreb og efterfølgende kritisere alpin stil. *"Wow! I guess there are no mountains in Denmark, eh? Do you want my old man to write those guys a letter and tell them off"*, grinede han. På trods af at John Roskelly havde brugt alle "old-school" metoder i gennem sin karriere var han dog fulgt med udvikling og så alpin stil som den logiske udvikling indenfor bjergbestigning.

Sådan fik vi hurtigt en dag til at gå i base campen, mens vi tørrede udstyr fra vores mislykkedes forsøg på Taulliraju. Uanset hvad, så var det helt klart for varmt til at klatre den type tynde is- og mixruter, som vi var kommet for, men så måtte vi jo bare vælge en af de mange lettere ruter i området. *"We didn't come here to dance"*, som Jess så fint

sagde det og der var nok at tage fat på. Især ét bjerg skilte sig ud fra de andre, nemlig Alpamayo. Denne top på 5947 meter er blevet døbt "verdens flotteste bjerg" og den lå kun én dags vandring fra vores lejr, så det var en let beslutning. Tidligt næste morgen pakkede vi grej til tre dage og gik over til Alpamayo.

Alpin stil bliver ofte forbundet med "let og hurtigt", men i virkeligheden betyder det bare "slæb dit eget grej". Telt, underlag, sovepose, brænder, mad til tre dage, to reb, isskruer, snespyd, steigeisen, isøkser og varmt tøj. Pludselig var hver af vores rygsække oppe på 25+ kg og det blev en lang dag og 1200 højdemeter og gletsjervandring med de tunge sække. Det kunne godt mærkes i benene om aftenen, men vi satte alligevel vækkeuret til kl 3 om natten og fik lidt søvn. På bjerget kunne vi for alvor bevæge os "let og hurtigt" og ud over en fiberjakke, en vanddunk og noget chokolade, havde vi ikke noget på ryggen. Vi havde valgt ruten "French-Direct", som tog en linje i midten af en stejl is- og snevæg, direkte

til toppen af Alpamayo. Det viste sig at være en virkelig fin rute med perfekte sneforhold og let isklättring. Det eneste besværlige på ruten var at krydse bergschrunden (kløft mellem bjerget og gletsjeren) og ellers var det bare på autopilot op af isvæggen. To reb længder under toppen begyndte der at dukke skyer op og det passede lige akkurat med at det var fuldstændig tåget da vi nåede toppen. Vi havde været i området i fjorten dage og havde stort set ikke set én eneste sky i den tid. Vi sad og snakkede og ventede på opklaring en times, men gav til sidst op og begyndte at abseile ned af ruten igen. Ingen udsigt fra denne top.

Den sidste dag tilbage i base camp fik vi til at gå med at samle affald fra tidligere gæster i dalen. Det er utroligt hvad folk smider fra sig i naturen. Vi endte med at fylde en stor sort affaldssæk med alt fra æggebakker, slikpapir og plastikflasker. Det var trist at tænke på hvor meget der sikkert var taget med vinden og lå flød et eller andet sted. Man skal altid forsøge at efterlade bjergene renere end da man fandt dem og det er grunden til at alpin stil er ren logik. *"Leave nothing but footprints"!*

FAKTABOKS

-Klassiske bjerge i Cordillera Blanca: Huascarán (6768 m), Chopicalqui (6354 m), Artesonraju (6025 m), Alpamayo (5947 m), Nevado Pisco (5752 m) etc.

Transport: Fly til Lima, derfra bus til Huaraz, hvorfra man har adgang til hele Cordillera Blanca.

Typisk budget for 1 måned alt incl. 15.000-20.000 kr.

Særligt udstyr: Snespjyd (3-5 stk. afhængig af ruten).

Guidebog: "Classic Climbs of the Cordillera Blanca Peru" skrevet af Brad Johnson giver den mest opdaterede information for området og indeholder alt hvad man bør vide for selv at planlægge en tur dertil.

